

Er is een tijd geweest, dat niemand mij iets hoefde te vertellen over de nieuwe media. De nieuwe media bestonden toen uit een pc, een modem en floppy disks. Al die prachtige en nuttige dingen die je daarmee kon doen, die kon ik ook doen. Geen punt. Als ik een bestandje had, bijvoorbeeld een artikeltje, dat ergens aan de andere kant van het land terecht moest komen: ik wist

Langs de zijlijn

hoe dat moest. Ik hoor het gepiep en gekners van mijn modem nog steeds. En ik kan ook nog zien hoe de letters over het beeldscherm liepen als ik een stukje tekst binnenhaalde. Groene letters. Op mijn beeldscherm tenminste. Er waren ook beeldschermen waarop de letters bruin waren. Wat had een mens nog meer nodig?

Application Specific Password!

Die tijden zijn voorbij. Ik kan nu veel meer met mijn pc en internetverbinding, maar ik kan niet meer zeggen, dat niemand mij nog iets hoeft te vertellen over de digitale media. Integendeel. Ik geloof dat ik achter begin te lopen. Zo heb ik bijvoorbeeld geen smartphone. En, belangrijker nog: ik heb ook geen smartphone-mentaliteit. Om zo maar ergens, op straat lopend, te gaan internetten, om te zien waar ik loop. Het komt niet bij me op.

Of, terwijl ik met iemand zit te praten even gaan googelen om het antwoord te vinden op een vraag die tijdens het gesprek opkwam. Bijvoorbeeld hoeveel doden er al in Syrië gevallen zijn, of hoe die actrice ook weer heette, die in Psycho onder de douche staat, of wanneer het volgende optreden van Pé Daalemmer & Rooie Rinus is. Mijn reflex is: dat zoek ik thuis op. Achter mijn pc. Ik durf het bijna niet te zeggen, maar het is zo.

Ik heb wel een tablet. Ik kan niet zeggen dat ik hem veel gebruik, maar ik vind het

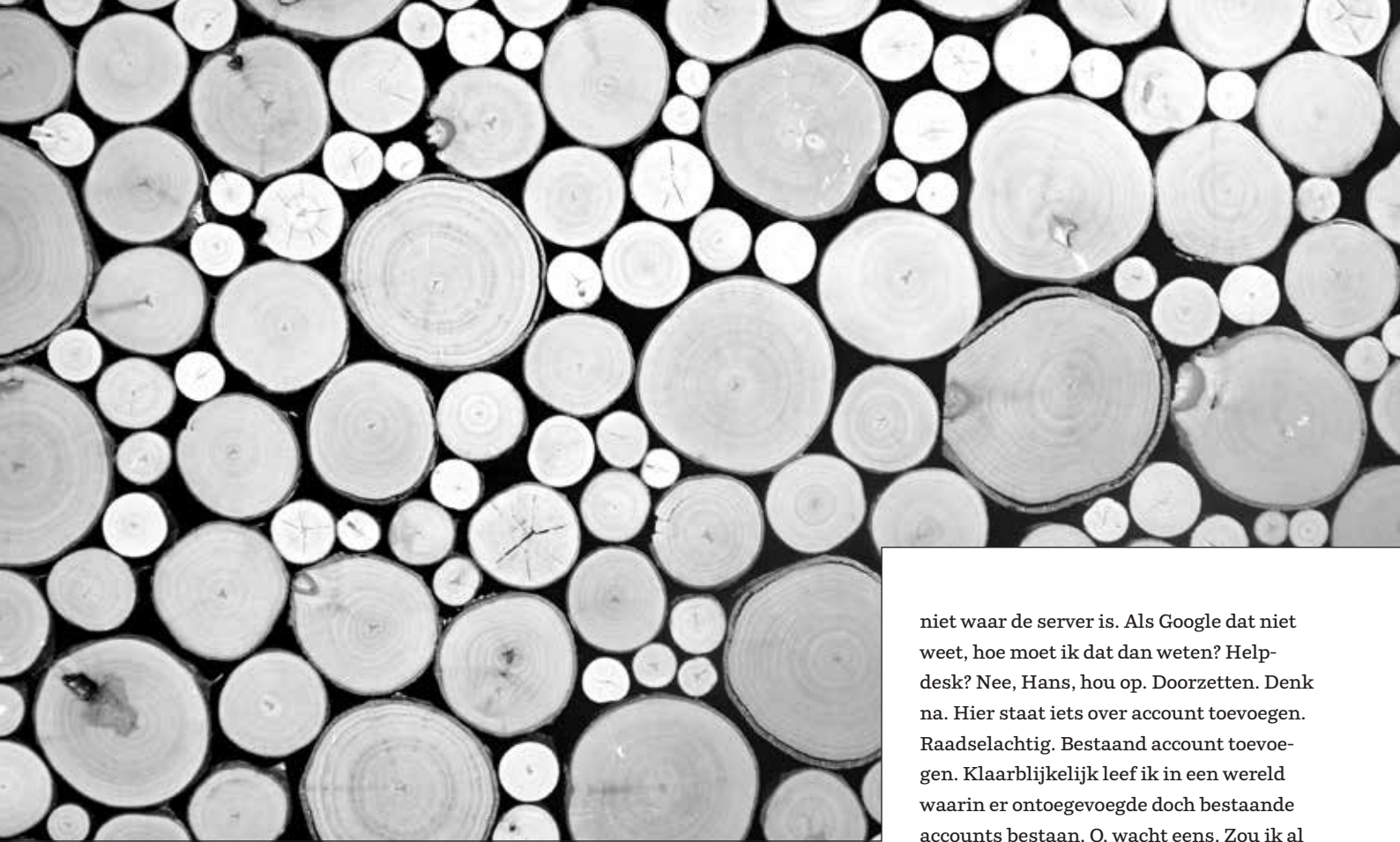
wel een handig ding. Het is evident dat je een dergelijk apparaatje makkelijker aanzet dan zo'n pc, die eerst Windows op moet starten en die bovendien ook nog in een andere kamer staat. Ik zet mijn tablet dus aan en dan denk ik: weet je wat, ik ga even kijken of ik nog mail heb.

Mail, ook zo iets. Hoe lang is het niet geleden, dat je communiceerde via de mail? Tegenwoordig doe je dat via Whatsapp, of hoe dat ook heten mag. Maar ik kijk nog of ik mail heb.

Alleen, verdorie nog aan toe, mijn mail-app werkt nog op de oude RUGmail. Ik heb het nog niet voor elkaar gekregen om hem te vertellen dat hij verbinding moet maken met de nieuwe mailserver van de RUG. Ik zie dus alleen maar oude mailtjes. Gelukkig zit daar een mailtje bij van het CIT, waarin het adres van de nieuwe mailserver staat, iets met googleapps.rug of zo. Daar klik ik dan op en even later kan ik op die manier in de nieuwe mailserver inloggen. Maar ja, ook ik begrijp, dat dit een waarde-loze oplossing is. Eens komt het moment dat de RUG de oude mailserver opdoekt. En dan zit ik. Kortom, Hans, hou op met dat domme gedoe, bel de helpdesk en vraag hoe je je tablet kunt vertellen dat hij de goede mail laat zien.

Even kijken wat het nummer ook weer is. O ja, 363 3232. Maar wat staat daar? De helpdesk is voor dringende zaken. Voor andere zaken zijn er andere kanalen. Een kennisbank, een formulier, een mailadres. Oei oei. Is dit een dringende zaak? Wanneer is een zaak dringend genoeg om te bellen?

De kennisbank dus. Er zijn er twee, Eén voor studenten, één voor medewerkers. Ik ben een oud-medewerker. Nu ja, oud-medewerkers zijn ook medewerkers, lijkt

mij. Dus daar ga ik. Geruststellend is de mededeling hier, dat ik de helpdesk mag benaderen als de kennisbank het ook niet weet. Eens even kijken. Handleidingen. OK. Hoe kan ik mijn e-mail instellen in Android? Kijk eens. Precies wat ik nodig heb. Daar gaan we. Aha. Ik moet een application specific password aanmaken. Op mijn pc. Kijk, dat spreekt mij aan. Ik vind ook dat je belangrijke dingen op je pc moet doen. Niet dat moderne gedoe met die rare apparatjes. Dus hup. pc aangezet. Inloggen. Klik op het tandwiel. Enable Imap. Maak nu een application specific password aan. Kies een app. Hum. Ik kan een iPad kiezen. Maar ik heb geen iPad. Ik heb een Samsung. O, wacht, hier staat overig. Zal ik Samsung intypen? Vooruit maar. Generate password. Flopperdeflopperdeflop.

Something went wrong. Lieve hemel. Zou dit een dringende zaak zijn? Nee, dacht het niet. Ik bel niet op. Die arme mensen van de helpdesk hebben het druk genoeg met medewerkers die wel dringende zaken hebben. Die moet je niet aan hun kop zeuren met dit soort akkefietjes van oud-medewerkers, die

jaren achter lopen. Vooruit, nog een keer de procedure in. Maar waarom werkt de procedure nu niet meer? Er is iets verkeerd gegaan, OK, maar dat betekent toch niet dat ik het niet nog een keer mag proberen? Settings. Accounts. Generate. Hee ja, ik mag weer een device kiezen. iPad dan maar, hoewel het me tegen de borst stuit. Ik heb namelijk geen iPad. Elitair ding. Ik heb een Samsung. Verhip: er is een password gegenereerd!

O jee, ik moet mijn telefoon aanzetten. Ik krijg een code. Ik heb mijn telefoon nooit aan. Sinds ik niet meer werk, word ik niet meer zo vaak opgebeld. Waar is mijn telefoon? Waar heb ik dat ding ook weer? O, wacht in mijn rugzak geloof ik. Waar is mijn rugzak? O ja, die heb ik in de schuur gezet. Wacht even Google, zo terug. *Here-mijntijd.*

En dan nu op mijn iPad, pardon Samsung, zeggen dat ik een Application Specific Password heb. Hoe doe je dat? Ik log in. In Google. Dat lijkt me wel logisch. Alleen: hij kan de server niet vinden. Ja, ik weet ook

niet waar de server is. Als Google dat niet weet, hoe moet ik dat dan weten? Helpdesk? Nee, Hans, hou op. Doorzetten. Denkn. Hier staat iets over account toevoegen. Raadselachtig. Bestaand account toevoegen. Klaarblijkelijk leef ik in een wereld waarin er ontoegevoegde doch bestaande accounts bestaan. O, wacht eens. Zou ik al een account bij Google hebben en zou de RUG mij een nieuw account gegeven hebben? Dat is het natuurlijk. Hoera, hoera. Dan heb ik nu twee accounts bij Google. Ik geloof inderdaad dat er iets goed gaat. Plingplong. 11 nieuwe berichten. Elf nieuwe berichten. Maar waar zijn ze dan? Niet in mijn oude en vertrouwde mailscherm. Dat laat nog altijd mijn tientallen oude berichten zien. Zie ik hier een nieuw knopje? Ja! Elf nieuwe berichten. Allemaal van Google. Dat ik ik-weet-niet-wat met mijn security settings gedaan heb. Doet er niet toe. Ik geloof waarachtig dat ik de helpdesk echt niet hoeft te bellen.

Ik mag dan wel achter lopen, maar dit heb ik dan toch maar weer voor elkaar gekregen. Wow. Ik kan mijn mail weer zien. Op mijn Samsung iPad. Mijn beste kerel, gefeliciteerd. Het is toch nog altijd net als vroeger. Je hebt gewoon helemaal niemand nodig om je iets te vertellen over de nieuwe media. Je sloft de boel wel bij.